

Pernille Vermunds grundlovstale

Taler

Pernille Vermund
Formand for Nye Borgerlige

Dato

5. juni 2023

Sted

Charlottenlund Slot, Gentofte

Efter en mørk og turbulent vinter, er solen nu endelig brudt frem. Og selv om der er rigeligt at bestille, er der gudskelov kommet ro på. Det er virkelig tiltrængt. Det lysner. Vi er på vej tilbage.

Men det var da lige før, at jeg overvejede, om vi skulle have indledt dagens grundlovmøde med sangen fra vores barndom. I ved, den der med de ti små cyklister på cykeltur:

”Der var en, der var to, der var tre, der var fire...” Det gik i sangen grueligt galt for de mange små cyklister, der én for én forsvandt – de blev kørt ned i trafikken. Helt så galt er det gudskelov ikke gået for de tidligere medlemmer valgt for Nye Borgerlige, der nu har fundet nye græsgange.

Jeg håber, at de vil lade lidt af deres Nye Borgerlige DNA smitte af på deres nye venner.

Så er der da trods alt kommet noget godt ud af miseren.

Nej, tilværelsen udvikler sig ikke altid, som man havde forventet. Og da slet ikke i politik.

Hvem havde for et år siden troet, at Jakob Ellemann-Jensen ville gøre Mette Frederiksen til statsminister?

Sidste år på netop denne dag sagde Jakob Ellemann-Jensen, at Danmark ikke havde brug for fire år mere med Mette Frederiksen. Det havde han helt ret i.

Han afviste at danne regering hen over midten og begrundede det med, at forskellen mellem Venstre og Socialdemokratiet simpelthen er for stor.

”Vi er fundamentalt uenige”, sagde han.

Det var dengang både Venstre og Moderaterne krævede en advokatundersøgelse af Mette Frederiksens ansvar i Minkskandalen.

Siden fik de ministerposter. Og så var forskellen alligevel ikke så stor.

Det får mig til at tænke på forvandlingskuglerne fra min barndom. I ved, de der store, søde slikkugler med tyggegummi indeni, der skiftede farve og kunne lukke munden på enhver.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvor hurtigt tyggegummiet blev trist, når man endelig var nået igennem de mange farveskift og havde fået hul på skallen.

Man endte altid med sådan en lidt skidt smag i munden...

Hvordan smagen i munden er hos de mange borgerlige mandater, der i dag holder hånden over den statsminister, som de for ganske kort tid siden var klart til at sende for en rigsret, får vi nok først at vide, når projektet en dag falder fra hinanden.

Indtil da må vi leve med det – som statsministeren siger.

For alternativet til at leve er – trods alt – værre.

Men at vi lever med det, betyder ikke, at vi bare lader stå til.

I Nye Borgerlige er vi færre i dag, end vi var ved valget, men vi giver ikke op. Vi er ikke sådan at slå ud.

Vi rejser os, børster støvet af os og kæmper videre.

Det gør vi, fordi vi elsker vores land. Fordi det borgerlige samfund og de danske værdier er værd at kæmpe for. Fordi tidens store udfordringer kræver borgerlige svar.

Med mod og optimisme. Med kærlighed til andre mennesker og respekt for de værdier, der binder os sammen, har vi noget at give. Til Danmark, til danskerne og til vores børns fremtid.

Tak til jer, der er kommet i dag. Det er det, vi er sammen om. Det er det, vi deler.

Vores ukuelige optimisme, vores kærlighed til andre mennesker og til vores land. Ønsket om at bidrage og modet til at handle.

Det er ikke noget, politikere på Christiansborg kan gøre for os. Det er noget, vi gør hver for sig – og sammen i Nye Borgerlige.

Jeg vil gerne i mit liv give meget mere, end jeg tager. Det er sådan, jeg opfatter det at være borgerlig.

Vi borgerlige bliver ofte udskammet for at være onde mennesker – for at være egoister, smålige eller nærige. Det er vi ikke. Det borgerlige menneske er tværtimod gavmildt, selvopofrende og modigt.

Gavmildt i forhold til de fællesskaber, vi indgår i.

Selvopofrende over for vores kære og nærmeste.

Og modige til at tage ansvar, gribe ind og handle – også når det risikerer at gøre ondt på os selv.

Sådan er det at være et borgerligt menneske. Så er man først og fremmest noget for andre, for derigennem at blive til nogen – og dermed også noget – for sig selv.

Nye Borgerlige er stiftet for igen at give danskerne muligheden for at kunne leve en borgerlig tilværelse.

Det gode liv med ansvar for sig selv, sin familie og de fællesskaber, som vi indgår i.

Det borgerlige samfund kan dog synes langt væk, når landet for tiden ledes af et

sammenskudsgilde af magtpolitikere, som sætter staten over mennesket, tænker som et regneark og taler som en ministeriel bekendtgørelse.

Det kan virke som en fjern og umulig drøm at genrejse det borgerlige Danmark.

Men jeg er overbevist om, at vi danskere kan udrette så uendeligt meget mere – både for os selv og for hinanden – hvis bare vi får lov.

Men det gør vi ikke, så længe vi lader os lede af magtpolitikere, der er flasket op på en monokultur af socialdemokratiske ideer om formynderi, ensretning og statslig kontrol.

De taler i regeringen så meget om nødvendige reformer.

Og ja, der er i den grad brug for forandringer for at frisætte danskerne til at kunne leve et borgerligt liv og nyde den frihed, som velstanden i vores land, burde give mulighed for.

Vi har brug for et kursskifte, der giver os ret til at bestemme over mere af vores egen tid – og flere af vores egne penge – så vi får overskud til at være mere for de mennesker, der betyder noget for os.

Men hvad gør regeringen – den afskaffer en helligdag, og stjæler mere af vores tid.

Og i stedet for at give os flere af vores egne penge tilbage, opfinder den nye afgifter – og kalder det nødvendigt for at redde klimaet.

Det går i første omgang ud over vognmænd, landmænd, fiskere og andre gode borgerlige erhverv. På sigt rammer det os alle. De nye afgifter på erhvervene gør det naturligvis dyrere at være dansker. Regeringen med S, V og Løkkes Moderaterne bakser nu med ”strukturelle forandringer”, som de så fint kalder det.

For fire år siden talte Mette Frederiksen meget jordnært om at sætte de ansatte i den offentlige sektor fri af regler og bureaukrati. De skulle have lov til at bruge deres faglighed, sagde hun.

Det fik hun ikke gjort noget ved, og i dag lyder hun i stedet som en dårlig kopi af Lars Løkke, spundet ind i hans komplicerede idéer om at omstrukturere det hele. Idéer som det vist kun er ham selv, der forstår.

Systemet dominerer borgerne i stedet for at hjælpe dem.

Vi kender de tidligere ulykker fra Løkkes hånd i smertelig erfaring fra kommunalreformen, domstolsreformen og politireformen, som han stod fadder til – Mere centralisering og mindre plads til friheden, modet og de nære, forpligtende fællesskaber.

Det kan godt være, at de røde partier har ret, når de siger, at SVM-regeringen ikke er rød. Men jeg har også ret, når jeg siger, at den ikke er borgerlig.

Den er så langt fra de værdier, der kendetegner borgerligheden, man næsten kan komme.

Hvad skal man så kalde den? En teknokrat-regering? Måske.

Teknokrater har per definition ikke holdninger til andet end til selve systemet. De er ikke drevet af værdier. De har ikke mennesket med i ligningen. De har kun systemet, tallene og regnearkene.

Men politik handler om mennesker. Om at skabe de bedst mulige rammer for danskernes liv i Danmark. Om de værdier, der binder os sammen som folk.

En teknokrat-regering er i enhver forstand værdiløs – og bliver let umenneskelig.

Der er brug for en borgerlig genrejsning – og vi skal komme med svarene. Vi skal have modet til at vise et alternativ til de værdiløse, teknokratiske politikere – et alternativ hvor mennesket og værdierne er i centrum.

Det er tid til en ny kurs. Det borgerlige Danmark skal genrejses.

Et Danmark, hvor det er familierne og de frivillige, forpligtende fællesskaber, der er hovedhjørneste. Hvor vores fælles arv – vores kulturelle værdifællesskab – er kittet, der binder os sammen som folk.

Hvor statens rolle er at understøtte det gode og frie liv for borgerne i alle egne af landet – og at beskytte os og vores værdier.

For Danmark skal være et land, hvor danskerne kan være frie – sammen.—I de seneste måneder har mange stiftet bekendtskab med de store sprogmodeller, som er bygget på kunstig intelligens.

Modeller som ChatGPT og andre har fascineret mange, som eksperimenterer lystigt.

Kommercielt udvikles der nye forretningsmodeller, og der spås om jobs, der forsvinder, og nye der opstår. Det er måske en revolution, vi står i. Det ved vi ikke endnu. Det ved ingen.

Vi ved kun, at vores livsvilkår bliver forandrede, og at vi som enkeltindivider kun har marginal indflydelse på, hvor det fører os hen.

Det er her modet, som jeg talte om i indledningen, får betydning.

Modet til at tage imod udfordringen og skabe sin fremtid i sine egne værdiers skær. Mod og optimisme hænger sammen.

Når man grundlæggende er overbevist om, at dagen i morgen kan blive bedre end dagen i dag, så får man også modet til at kaste sig ud i de udfordringer, som skal overkommes, for at dagen i morgen netop bliver bedre.

Gør vi ikke noget hver især, bliver det som de andre – og det er oftest politikerne på Christiansborg – har bestemt, og det er ikke nødvendigvis det bedste, hverken for dig eller for mig.

Som det positive menneske jeg er, ser jeg muligheden for, at netop mødet med kunstig intelligens i vores liv kan være det vendepunkt, hvor det borgerlige samfund træder frem på scenen og tilbyder et reelt alternativ til det socialdemokratiske og teknokratiske, som har præget os i en menneskealder.

Men det skal ske snart, for fascinationen af kunstig intelligens har også skabt frygt og usikkerhed hos mange.

En frygt som politikere fra både venstre og højre – de tænker jo alle sammen som socialdemokrater – har grebet, og de falder nu over hinanden med forslag til reguleringer, begrænsninger og kontrol med teknologien.

Sådan er det. Jeg husker frygten fra min barndom, hvor man spåede, at robotterne ikke alene ville overtage alle jobs, men også overtage verden.

I dag erstatter robotter slidsomt, ensformigt og farligt arbejde overalt i samfundet. I hverdagen sparer de os tid og penge. I sundhedsvæsnet, ældreplejen, industrien og forsvaret sparer de menneskeliv.

Samme kvantespring kan vi forvente med kunstig intelligens – medmindre selvfølgelig, at frygten for, at kunstig intelligens vil føre til akademikervældets fald, får politikerne til at stoppe udviklingen. Politikere opfatter i deres uniforme socialdemokratiske univers deres roller som en udvidet babysitterordning, der går ud på at beskytte borgerne mod alt uventet, ubehageligt eller utrygt.

Og det bliver næppe bedre, når det er akademikervældets egen magt, der udfordres.

Men det behøver ikke at forblive sådan.

Tænk, hvad kunstig intelligens kan betyde for forskningen, videnskaben, udviklingen af nye teknologier – og dermed for menneskers muligheder for at leve bedre, længere og sundere liv.

Kunstig intelligens vil gøre os rigere. Rigere på tid især, når opgaver kan løses kvalificeret på sekunder – i steder for timer. Det er den frigjorte tid, som borgerlige skal kæmpe for. For den, der bestemmer over sin egen tid, bestemmer også over sit eget liv. Hvis vi overlader det til politikerne, vil det tidsmæssige råderum, som kunstig intelligens kan skabe, på samme måde som det såkaldte økonomiske råderum – som jo altså blot er ekstra skatter, som politikerne har opkrævet – blive opsuget af staten og kanaliseret ud i offentlige aktiviteter, som politikerne beslutter.

Og tro mig, de står på spring.

Det tricker nemlig et særligt ubehagsskabende hormon i hjernen på en politiker, når der viser sig en ny mulighed for at gribe ind i borgernes liv, vedtage nogle love, opstille nogle regler, udstede nogle bekendtgørelser, og helst også afsætte nogle penge, oprette nogle ansøgningspuljer, nedsætte en følgegruppe og etablere en evalueringsproces. Det ubehagsskabende hormon bliver først neutraliseret, når ringbindene i forvaltningerne er blevet suppleret med et solidt bundt af nye instrukser til at dirigere borgernes liv.

Så finder politikerer midlertidigt ro – indtil der næste gang sker noget uventet.

Når vi har sat disse politikere til at forvalte vores liv i en verden, der forandrer sig med stigende hast, og hvor mellemrummet til ro og eftertanke mellem de uventede hændelser, bliver kortere og kortere, så sker der det, at belastningen med det ubehagsskabende politikerhormon bliver så kraftig, at politikerhjernen bryder sammen og ikke længere kan finde ud af at løse kerneopgaverne.

Det er det, der er sket i Danmark.

Det er de samme politikere, som med hektiske røde kinder vil gribe ind og beskytte dig mod kunstig intelligens, plastiksugerør, mobiltelefoner i skolen, alkohol på gymnasier, udeservering om aftenen og køernes bøvser, som står magtesløse over for den egentlige opgave med at få kernevelværdien til at fungere.

Det har de slået med i mange, mange år, men det går ikke. I hvert fald ikke fremad. Nok snarere baglæns.

En stor portion af børnene i skolen lærer aldrig at læse og regne. Halvdelen af børnehaver og vuggestuer har ikke en kvalitet, så de kan gøre en positiv forskel for børn i udsatte positioner.

Sygehusene sætter dødsyge patienter på ventelister, mens det regner ind gennem taget, og medarbejderne flygter.

De ældre får tildelt mindre hjælp ved hver budgetrunde i kommunen.

Og de kommunale plejehjem regelstyres så tæt, at ethvert varmhjertet menneske med lederevner vil gå til grunde eller løbe skrigende bort i mødet med opgaven som plejehjemsleder.

Det lyder måske barskt, men det er her, håbet tændes i mit borgerlige hjerte.

Det umulige i socialdemokraternes og teknokraternes projekt er efterhånden så åbenlyst, at alle kan se det.

Og der er et alternativ. Der er en borgerlig vej at vælge. Der er borgerlige løsninger, der er bedre end de socialdemokratiske.

De borgerlige værdier er attraktive for modige og selvtænkende mennesker.

Det er løsninger, som giver dig og din familie førsteret til din tid, giver dig flere af dine egne penge at disponere over, og som viser tillid til, at danskerne kan så meget mere, hvis bare de får lov.

Derfor rejser vi os i Nye Borgerlige, børster støvet af os og kæmper den borgerlige sag – for Danmark og for danskerne.

Rigtig god grundlovsdag.

Kilde

nyeborgerlige.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Grundlovstale, Nye Borgerlige

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-vermunds-grundlovstale>